Februar - svečan 2017

št. 2

BISER

GLASILO ŽUPNIJE KOTLJE

Letnik XXIII.

JE ČAS PRIHODA IN JE ČAS ODHODA

»Vse ima svojo uro,
vsako veselje ima svoj čas pod nebom:
Je čas rojevanja in čas umiranja,
čas sajenja in čas ruvanja nasada …
Je čas jokanja in čas smejanja,
čas žalovanja in čas plesanja.
Je čas zametavanja biserov
in čas zbiranja biserov,
čas objemanja in čas odtegovanja objemanju …
Je čas paranja in čas šivanja,
čas molčanja in čas govorjenja.« (Prd 3,1-8)

JURETOVO SLOVO

Pridigar velja za eno največjih modrostnih knjig Svetega pisma. S svojim jasnim in globokim sporočilom o človeku pove več kot metre debele knjige različnih modernih »pop« psihologov. Ob svojem slovesu sem tu in tam citiral Pridigarja in njegovo zgoraj zapisano misel, da je čas rojevanja in čas umiranja, čas sajenja in čas ruvanja nasada.

Tako je tudi čas aktivnega dela in je čas umika in počitka. Kot sem povedal v pismu ob slovesu, sem se na vseh treh župnijah predvsem učil in iskal svojo pot, ki jo Gospod pripravlja zame v duhovništvu.

Brez pomisleka lahko rečem, da sem se veliko naučil in veliko doživel. Vedno sem čutil sprejetost in toplino, ki ju duhovniki za svoje delo še kako potrebujemo. Ko sem po dogovoru s škofom sklenil, da je čas, da odidem drugam, sem bil tega vesel, ker sem vedel, da delam dobro sebi in drugim.

Pred menoj je drugačno poslanstvo (priprava na leto duhovne formacije), druga pričakovanja, predvsem lahko rečem: drugačen čas.

Spomin na Koroško ne bo hitro zbledel. Kot sem se zahvalil pri maši ob slovesu, se zahvaljujem tudi sedaj za vse dobro in hkrati za vse preizkušnje.

Če zaključim z istim avtorjem, s katerim sem začel, potem sem sedaj v fazi poslušanja. Razlika med filozofijo in vero je kot razlika med govorjenjem in poslušanjem. Enkrat govori človek in posluša Bog, zopet drugič govori Bog in posluša človek. Tokrat poslušam jaz, kaj ima Gospod povedati meni.

Hvala za vse in vse dobro vam želim!

Jure Sojč

DUHOVNA MISEL

Pozdravljeni!

»Nekoč ste bili tema, zdaj pa ste luč v Gospodu. Obnašajte se kot sinovi luči.« Ef 5,8.

Ob vstopu v mesec februar nas pričakata dva praznika s svečami.

Najprej je to svečnica, 2. februar – Jezusovo darovanje v templju. Sveča se daruje, ko gori in nam daje svetlobo. Mati se daruje v svoji materinski ljubezni za otroka, oče se daruje v skrbi za družino, redovniki in redovnice so svoje življenje darovale v službo Bogu in ljudem. In Jezus se daruje za nas vse. Da, to je praznik darovanja. Dan posvečenega življenja.

Drugi praznik, 3. februar, sv. Blaž, ko s prekrižanimi svečami molimo za blažev žegen, za zdravje na grlu, na duši in telesu. V pogovoru radi uporabimo »blažev žegen« kot nekaj ne preveč učinkovitega. Pa je res tako? Kje je naša vera, naše zaupanje v božjo pomoč? Ali pa se v bolezni obrnemo po pomoč k Bogu šele, ko nič drugega več ne pomaga.

Kje je naše zaupanje, naša vera, da vse prejemamo od Njega: tako dobro, kot tudi slabo?! Se znamo zahvaliti, ko smo zdravi, ko nam gre dobro? Takrat Boga ne potrebujemo. Nanj se spomnimo dostikrat takrat, ko nam kaj ne gre. Ali se motim (in srčno upam, da se)?

Da, Bog nas želi tudi po križih in težavah kaj naučiti oz. nas vabi k darovanju – darovanju trpljenja skupaj z Njim. Bolniki so/ste dragoceni za naša župnijska občestva, ko svoje trpljenje darujete za druge. In vam, bolnikom, in vsem nam, da se zavemo vrednosti darovanega trpljenja, je namenjen svetovni dan bolnikov, ki ga obhajamo 11. februarja.

Želim vam mnogo LUČI in DAROVANJA, brez katerega bi bilo naše življenje dosti bolj osiromašeno.

Katehistinja Sonja

UTRINKI IZ MISIJONA

Salomončani so pripovedovali s plesom

Tako je bilo do nedavnega. Salomončani niso poznali knjig. Zgodbe svojih rodov, njihovega vsakdanjega življenja in dela so pripovedovali in jih dramatizirali v plesih.

Toda s prodiranjem pismenosti in s tem knjig ter moderne tehnologije mladi že ne poznajo več zgodb, ki so navdihnile plese. Med knjigami ima častno mesto Sveto pismo. Bogoslovci ga dobijo v bogoslovni knjižnici v angleščini.

Toda Salomončani so si priskrbeli tudi celotno Sveto pismo v njihovem skupnem jeziku, pidžinu. Med skupinami po

župnijah imajo tudi molitvene in biblične skupine. Bogoslovci si podeljujejo Božjo besedo po skupinah ob sredah zjutraj. Teh podelitev sem se udeleževala. Bile so osebne in največkrat duhovno bogate.

S. Snežna Večko

Čajanka Kolpingove družine

V sredo, 18. januarja, je imela Kolpingova družina čajanko. Pravzaprav sta bila čaj in pecivo šele na koncu, prej pa je bil zanimiv program. Lansko leto sta Izidor in Petra Jamnik predstavila planinske in gorske postojanke po Sloveniji. Videli smo veliko lepe narave, saj naš gorski svet slovi po lepoti.

Letos pa je prišla dr. Snežna Večko. Je doktorica teologije, a zna s preprostimi besedami veliko povedati. Vem, da ne mara hvale, a moram reči, da je bilo njeno

predavanje o Salomonovih otokih, skupaj z diapozitivi, slikovito.

Salomonovi otoki so del Polinezije, daleč v Tihem oceanu. Do tja je potovala 30 ur s postanki, sami leti so trajali 24 ur. Tam je tropsko podnebje, veliko vlage in toplote, zato je rastlinstvo bujno. Na žalost pa se zaradi segrevanja ozračja in topljenja ledu na severu gladina morja dviga in je veliko poplav. Hiše so zelo skromne, mnoge na kolih. Pokrajina je lepa, a morje prinaša odpadke civilizacije, največ plastike.

Sestra Snežna je predavala bogoslovcem. Ni bilo lahko, ker tam ljudje niso tako motivirani za učenje kot pri nas. Pred pisanjem testov pa so kar pridno študirali. Redovnice so vzgajale dekleta, nato pa so imele predavanja za moške. Dvorane so bile polne in videti je bilo, da zavzeto poslušajo. Za nas je nepojmljivo, da so jim morale govoriti, da morajo ženam pomagati, predvsem pa jih ne pretepati. Sicer pa so otočani lepi, zlasti otroci in mladina. Na cerkvene svečanosti so prišli v belih ali zelo barvitih oblačilih in bili so videti prijazni.

Na koncu sta res prišla čaj in zakuhano vino in članice so se kot vedno izkazale z dobrim pecivom.

Marija Hojnik

Pevski zbor Rožmarin v Postojni

Božični čas je bil na vrhuncu. Približevalo se je novo leto, ko smo se pevci mešanega pevskega zbora Rožmarin odpravili zelo posebni dogodivščini naproti. Obiskali smo Postojnsko jamo, v kateri vsako leto uprizarjajo tako imenovane žive jaslice. Kar pa je temu izletu dalo poseben čar, je bilo to, da smo s petjem dogajanje popestrili tudi sami.

Ko smo se peljali proti Postojni, je vse preveval nekakšen nemir, mogoče tudi trema, saj smo vedeli, da bo naš nastop prišel do ušes in tudi oči mnogih obiskovalcev, ki v božičnem času obiščejo postojnsko jamo. Tudi mraz, ki je začel v tistih dneh stiskati naše kraje, je povzročal določene skrbi. Vendar kmalu po tem, ko smo stopili na oder in je zazvenela pesem „... nocoj je izpolnila se, obljuba davno dana že ... „ se je iz naših src razblinil vsakršen nemir in napolnila nas je neka posebna toplina. In da nam ni bilo toplo zgolj pri srcu, je poskrbelo za ta zimski čas prav nenavadno toplo sonce. Naši obrazi so bili nasmejani in prav vsi smo se strinjali da je bilo pa tokrat res prijetno in sproščeno peti. To našo domnevo so nam potrdili tudi obiskovalci, ki so za hip postali, prisluhnili pesmim, še posebej pa naši spremljevalci, ki smo jih bolj v šali poimenovali kar naš „klub oboževalcev“, saj so nas spremljali na vsakem koraku in nas spodbujali.

Da pa je bil dan še bolj popoln, smo se na poti domov ustavili še v kliničnem centru v Ljubljani in tam z nekaj pesmimi napolnili hodnike bolnišnice. Prav lepo je bilo videti prisrčno nasmejane obraze tistih, ki so ujeli božični duh, razlivajoč se iz melodij božičnih pesmi.

Ko se je dan prevesil že globoko v večer, je sledilo tisto, kar je dan naredilo nepopisno čaroben. Sprehodili smo se do Prešernovega trga in sredi praznično razpoložene množice zapeli še nekaj pesmi. Pesem se je razlila med hiteče ljudi , še bolj pa med nas in v naša srca.

Ko se je avtobus vračal proti Koroški, smo bili seveda že rahlo utrujeni, vendar smo si bili vsi enotni v prepričanju, da je bilo to za nas eno veliko božično darilo. In kot je rekel nekdo, ne

vem, kdo že, izmed nas: „To je bil pa dan, ko smo več peli, kot pa govorili.“ Jaz pa sem prepričan in dodajam, da smo si s tem povedali največ.

Matjaž Petrič

Bog nas pozna po imenu

Mimo so velika praznovanja. Januar nas malo »strezni« in vzamemo si več časa zase, za razmišljanje o prebranem, o načrtih za naprej …

Od vzhoda in zahoda smo prevzeli kar nekaj praznovanj: Valentinovo je že skoraj zamenjalo materinski dan, prav tako včasih nismo praznovali noči čarovnic.

Velikokrat se mi zdi, da je praznik maškar kar skozi vse leto …

Ko smo bili še otroci, sta bila očetov in mamim god prava družinska praznika. Miza je bila bolj obložena kot običajno, čeprav še vedno zelo skromno. Otroci smo se ju prav tako zelo veselili.

Danes so se ti godovni prazniki umaknili rojstnim dnevom. V moji mladosti se je praznoval le abraham.

Morda je čas, da če že Bog pozna ljudi po imenu, da se tudi mi ozremo v čas nazaj in ne pozabimo svojih navad in običajev ter obdržimo kakšno staro navado iz otroštva.

Res je, da se novo bolj sveti, a svoje korenine moramo sami negovati.

Milka Breznik

Srečanje kolednikov mariborske nadškofije

V soboto, 14. 1., je na Ravnah potekalo srečanje kolednikov celotne Mariborske nadškofije. Čeprav nam je vreme malo zagodlo, se nam je pridružilo kar nekaj skupin iz različnih župnij – od blizu in daleč. Že pred mašo smo se malo podružili in skupaj z animatorji sestavili velike »puzzle«, ki smo jih prinesli v cerkev pred oltar. Z nadškofom smo darovali sveto mašo, pri kateri smo sodelovali in prepevali skupaj s patrom Janezom Ferležem in slavilnim bandom.

Po maši smo se odpravili v župnijsko dvorano, kjer smo najprej prisluhnili misijonarjema, zakoncema Mari in Tomažu Porenta, ki sta kar nekaj časa preživela v Malaviju ter tam pomagala tistim najbolj ubogim. »Kakor je namreč telo brez duha mrtvo, tako je mrtva vera brez del« (Jak 2,26), je bilo njuno misijonsko geslo, po katerem sta živela. V sliki in besedi sta nam predstavila tamkajšnje življenje, ljudi in njuno delo; hkrati sta nam pokazala, kam gre denar, ki se zbira v trikraljevski akciji.

Za konec nas je obiskal še »četrti kralj«, čarodej, dr. Jurij Gorjanc, ki je s svojimi triki navdušil tako mlajše kot starejše obiskovalce. Bil je res lep in pester dan. Ob spoznanju, da vsakršna dobrodelnost nekomu olajša še tako težko življenje, nas pa hkrati plemeniti in izboljšuje, so bila naša srca prijetno in toplo ogreta.

Rebeka Glasenčnik

Srečanje birmancev, staršev in botrov

Na nedeljo Svetega Pisma, 29. 1. 2017, smo se na Ravnah zbrali hotuljski animatorji, skupaj z birmanci ter njihovi starši in botri, da bi skupaj preživeli nekaj časa, si podelili izkušnje in se pripravili na birmo, ki se hitro približuje.

Želeli smo jih nagovoriti, jih prebuditi iz njihovega vsakdana; ležernosti, rutine, udobja, materialnih želja in jih spodbuditi k razmišljanju, da lahko življenje živijo v veliko večji polnosti, kot ga živijo do sedaj, ko je večini mladim največja skrb ali bo na razpolago wifi, ali bo dovolj (okusne) hrane, kdaj se bodo lahko zavlekli v udobje svoje postelje, itd. Verjamemo, da lahko najbolj nagovorimo s svojim zgledom, z osebnim pričevanjem. Birmancem smo spregovorili o naših osebnih življenjih. Nismo pripovedovali pravljic, niti nismo pridigali, kakšno bi moralo izgledati življenje kristjana, kaj bi morali delati po birmi. Spregovorili smo o tem, kako se je nas Bog osebno dotaknil, nam spremenil življenje. Spregovorili smo o svoji odločitvi, da predamo naše življenje v Njegove roke. Odločitvi, ki je zaznamovala našo prihodnost, ki je v naše srce prinesla luč, srečo, mir, svobodo.

Nekateri so poslušali, se čudili, ko smo jih nagovorili; nekatere morda nekoliko manj. Verjamem, trdno sem prepričana, da je Bog deloval in nagovoril kakšno srce, da se njegova pot z Jezusom ne zaključi z birmo, ampak se tam šele začne.

Nina Ošep, animatorka

Letošnje obhajanje nedelje Svetega pisma bomo prav gotovo v lepem spominu ohranili letošnji birmanci, starši in botri. Med sveto mašo so birmanci od botrov prejeli knjigo vseh knjig; knjigo, v

kateri Bog spregovori vsakemu osebno. Izročitev Svetega pisma birmancu so spremljale besede: »Vzemi in beri Sveto pismo«. Mlade pogosto vidimo, da si ne znajo predstavljati življenja brez mobitela. Želimo si, da bi tudi Sveto pismo tako z veseljem vzeli v roke in prebrali vsaj kakšno vrstico in slišali, da jim Bog govori v vsakem trenutku.

Popoldan pa smo naše druženje nadaljevali z zanimivimi pričevanji. Zakonca Mojškerc sta z nami podelila, kako krmarita s svojimi najstniki in jih poskušata usmeriti na pravo pot. Mladostnika lahko samo usmerjamo in ga pripravljamo na življenje predvsem s svojim zgledom. V tem obdobju je pomembna tudi vloga botra, predvsem njegovo duhovno spremljanje z molitvijo. Žal večkrat zapademo v svet materialnosti, vendar je vsaka molitev, ki jo namenimo za našega birmanca, vredna veliko več kot mnoga materialna darila. Mogoče bo ravno naša molitev v nekem določenem trenutku v življenju pomagala našemu birmancu in mu bo dala moč takrat, ko bo težko, ko bo treba sprejeti pomembne odločitve v življenju, ko bo v dvomu.

Ob zaključku našega druženja nas je duhovnik Leopold Korat opomnil na nevarnost zasvojenosti, ki preži na vsakem koraku. Pomembno je, da se problemov zavedamo, da ne bežimo pred njimi in se s pogumom soočamo s težavami in seveda tudi z molitvijo in božjo pomočjo. To želimo tudi našim birmancem.

Katja Epšek, botra

Na Ravnah je bilo v nedeljo, 29. 1. 2017, srečanje birmancev, botrov in njihovih staršev. Prav tako so bili na ta dan povabljene biblične skupine in bralci beril, zato je bilo letos malo drugače. Razdelili so nas v tri skupine: mlade, starše in »bibličarje«.

V tretji skupini nas ni bilo veliko, a to nas ni motilo pri prebiranju odlomkov iz Svetega pisma. Skupini se je pridružil tudi g. župnik iz Mežice. Z

ZGODILO SE JE

veseljem sem mu prisluhnila in njegova razlaga je še posebej obogatila naše branje.

Srečanje smo zaključili v župnišču, kjer so mladim in staršem pripravili lep program. Pa še prijetno toplo je bilo v župnišču.

Skupinsko prebiranje odlomkov Svetega pisma me zmeraj napolni z novimi spoznanji in vzpodbudi k razmišljanju tudi doma.

Milka Breznik

Letni občni zbor župnijske Karitas Kotlje

V soboto, 21. januarja, na god sv. Neže, smo se sodelavci kotuljske Karitas zbrali v dvorani župnijskega doma na svojem rednem občnem zboru. Udeležba je bila nadvse zadovoljiva.

Naša voditeljica nam je s svojim poročilom lepo prikazala delovanje naše ŽK skozi vse leto. Sodelavci smo se redno udeleževali vseh dogodkov od nadškofijskega plenuma v marcu in čez leto na raznih predavanjih in vsakoletnem nadškofijskem romanju. Med drugim smo se že tudi štirikrat odzvali na delovno akcijo lupljenja ingverja. S tem si naša ŽK zasluži nekaj sredstev, ki jih uporabimo pri našem delovanju.

V januarju se nas je v Slovenj Gradcu kar nekaj udeležilo predavanja, ki ga je vodila medicinska sestra društva Hospic iz Maribora. Tema predavanja je bila »Poslavljanje in žalovanje«, s čimer se v življenju sreča vsak človek. Prisluhnili smo gospe pričevalki, ki nam je zaupala svojo bridko izkušnjo ob izgubi svojega 23-letnega sina edinca. V uvodu nas je pozdravil g. Branko Maček, predsednik nadškofijske Karitas Maribor in nam namenil nekaj spodbudnih misli.

Še naprej si želimo takega lepega sodelovanja, da bi se med seboj dobro razumeli in naredili veliko dobrega za sočloveka in ljudi v stiski.

Ivanka Ivartnik

Zahvala gospodu kaplanu Juretu

Spoštovani kaplan g. Jure!

Neprijetno nas je presenetila vest, da je danes to tvoja poslovilna maša, da odhajaš od nas. To smo pričakovali, vendar še ne tako kmalu. V času svojega službovanja kot kaplan na Ravnah si postal tudi naš, imeli smo te za svojega. Vedno, ko si prišel k nam, si prinesel neko vedrino, veselje in svežino. Tvoje sv. maše in posebej še pridige so bile vedno doživete, polne globokih misli, ki so nam dale obilno duhovno hrano. Postal si nam zgled duhovnika, ki z velikim veseljem služi Bogu in faranom, ki se zna približati ljudem in v njem vidijo dobrega pastirja.

Dragi Jure!

Hvala ti, da si bil z nami, da smo lahko bili tvoji. Hvala ti za vse tvoje misli, besede, dejanja, s katerimi si vedno znova dokazoval plemenitost svojega poslanstva in posredoval živo vero, ki jo živiš. Zelo te bomo pogrešali, saj te cenimo in imamo radi. Na tvoji nadaljnji poti ti želimo vso srečo in naj te na vseh poteh ter postajah tvojega življenja spremlja božji blagoslov.

Tvoji hvaležni hotuljski farani

OBVESTILA

Sobota, 11. feb. – Dan prvoobhajancev na Ravnah, od 9.00 do 13.00, starši se pridružite zaključni molitvi ob 12.50 v cerkvi.

Sreda, 1. mar. – pepelnica; obred pepeljenja ob 7.30 in 18.00

Sobota, 4. mar. – ob 9.30 srečanje birmancev, botrov in staršev v Kulturnem centru na Ravnah.

Sobota, 11. mar. – Oratorijski dan na Ravnah, od 9.00 do 15.00.

K nebeškemu Očetu je odšel:

1. Janez Krivonog, 83 let, Brdinje 38a;

Odgovorni urednik: Boštjan Lenart, župnik
Lektorica: Irena Oder
Tiskanje: Župnija Ravne na Kor.

Uredniški odbor: Petra Jamnik Kobolt, Janez Gorenšek, Kristina Gorenšek.
Naklada 170.

GLASILO ŽUPNIJE KOTLJE